

ΕΤΟΣ 57ον

23 Αυγούστου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 34 (2934)

ΚΕΝΩΣΗ - ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ - ΥΨΩΣΗ: Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Όλοι μιλάμε για τό εκκλησιαστικό φρόνημα καί έννοοῦμε τόν τρόπο σκέψεως, συμπεριφορᾶς καί ἐνέργειας πού πρέπει νά διακρίνουν τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ποιό εἶναι ὁμως αὐτό τό φρόνημα; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἀπαντᾷ καθαρά ὅτι αὐτό εἶναι τό φρόνημα τοῦ Χριστοῦ. Προτρέπει, λοιπόν, νά ὑπάρχει μεταξύ μας τό ἴδιο φρόνημα πού εἶχε καί ὁ Ἰησοῦς Χριστός (Φιλ. 2,5)· καί ἐν συνεχεία ἀναφέρει τά τρία βασικά πνευματικά στάδια πού ἐξῆσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος καί μέσα ἀπ' αὐτά μορφώθηκε, ὀλοκληρώθηκε καί παγιώθηκε ἐμπειρικά τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας.

Πρῶτο στάδιο: Κένωση

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ μέ τήν εὐδοκία καί τήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός πρὸς τόν ἄνθρωπο, δέν ἀντιμέτωπισε τό ἀνθρώπινο δράμα τῆς πτώσης στήν ἁμαρτία ἀπό τή θέση τῆς θεϊκῆς του μόνο ἰσχύος, δηλ. ὅπως λῆει ἡ κοινωμία ἀπ' ὑψηλοῦ. Ἀλλὰ κάνοντας «συγκατάβαση ἀπό τή δόξα καί τό ἀξίωμα τῆς θεοτότητας του... ὡς δεσπότης καί αὐτεξούσιος, ἔλαβε ταπεινή καί ἄδοξη μορφή δούλου», γράφει ὁ ἅγ. Νικόδημος ἐρμηνεύοντας τή φράση τοῦ ἀπ. Παύλου «ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφή δούλου λαβών» (Φιλ. 2,6). Μέ ἄλλα λόγια ὁ Κύριος ἔλαβε τήν οὐσία τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ὅπως χαρακτηριστικά ἐρμηνεύει καί ὁ Μέγας Βασίλειος, ἔγινε δηλαδή ἀληθινός ἄνθρωπος.

Τό γεγονός αὐτό δέν συνιστᾷ μικρὴ συγκατάβαση ἢ παραχώρηση, δηλ. τό νά συσσειλήθει τή δόξα του ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ χωρίς νά ἀποχωριστεῖ οὔτε ἀπ' αὐτή, οὔτε ἀπό τή θεία του φύση. Αὐτός πού εἶναι «Θεός ἀνέκφραστος, ἀπερινότος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος, ἀεί ὢν», ὅπως ὁμολογοῦμε στήν εὐχή τῆς

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Φιλ. β' 5-11)

Τό παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης καί αὐτοθυσίας τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, τοῦτο γάρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρέθεις ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἐαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς.

Ἄναφορᾶς στή θεία Λειτουργία, νά παίρνει μορφὴ καί ἔκφραση ἀνθρώπινη, νά γίνεται ἀντιληπτός καί κατανοητός μέσα ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη φύση του, νά γίνεται ὁρατός καί ψηλαφητός, καί τέλος νά ζεῖ σάν ἄνθρωπος στὸν τόπο καί τὸν χρόνο τῆς φθορᾶς, ἐνῶ εἶναι αἰώνιος ὡς Θεός.

Δεύτερο στάδιο: Ταπείνωση

Ὁ Χριστός δέν πῆρε «δούλου μορφὴν» μόνο μέ τὴν ἔννοια τῆς ἐνανθρώπισης, ἀλλ'ἂ καί μέ τὴν ἔννοια τῆς ταπείνωσης· «ἔγινε ἄνθρωπος καί ὡς πραγματικός, ἀληθινός ἄνθρωπος, ταπεινώθηκε θεληματικά» (Φιλ. 2,8). Ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφέρει ὅτι καί τὰ ἀδιάβλητα πάθη τῆς ἀνθρώπινης φύσης (πεῖνα, δίψα, κόπο, πόνος, λήπνη... κ.λπ.) δέν τὰ ὑπέμεινε ἀναγκαστικά, ἀλλ'ἂ θεληματικά καί ἐλευθέρως: «ἐπειδὴ ἤθελε πεινοῦσε, ἐπειδὴ ἤθελε διψοῦσε, ἐπειδὴ ἤθελε ἐδειλίχθη (πρὶν ἀπ' τὴ σύλληψη καί τὴν καταδίκη του)· εἶναι μεγάλη ταπείνωση ὁ ἀπαθὴς νά ὑφίσταται πάθη χωρὶς νά ἁμαρτάνει, ὁ ἀναμάρτητος νά ἠογιζέται ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καί φαρισαίους ὡς ἁμαρτωλός».

Ἕνας ἄλλος μέγας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀναφέρει αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ χωρίο: «Ἐγὼ πένθης διὰ σέ· ἐγὼ ἀλήτης διὰ σέ· ἐπὶ σταυροῦ διὰ σέ». Ἡ ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ ἦταν τόσο μεγάλη, τόσο βαθιά, πού τὸν ὀδήγησε στό μαρτύριο τοῦ σταυροῦ. Μαρτύριο πού ἀπάλληξε τὴν ἀνθρώπινη φύση ἀπὸ τὴν κατάρρα τῆς ἁμαρτίας. Μέσα στὴν ταπείνωση τοῦ σταυροῦ ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὸ αἰώνιο δράμα τῆς ἁμαρτίας, ἀλλ'ἂ καί τῆς καταλλαγῆς τοῦ κτιστοῦ ἀνθρώπου μέ τὸν ἅγιο Θεό.

Τρίτο στάδιο: Ὑψωση

Μέ τὴ θεία συγκατάβασή του, δηλ. τὴν κένωση καί τὴν ἄκρα ταπείνωσή του,

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδελφοί, ἄς ἐπικρατῆ μεταξύ σας τό ἴδιο φρόνημα, τό ὁποῖον ὑπῆρχε καί εἰς τόν Χριστόν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος, ἄν καί εἶχε θεϊκὴν ὑπαρξιν, δέν ἐθεώρησε τό ὅτι ἦτο ἴσος πρὸς τόν Θεόν σάν καί πρὸς ἀρπαγμόν, ἀλλ' ἐκένωσε τόν ἑαυτόν του λαβών μορφὴν δούλου, γενόμενος ὁμοῖος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καί, ἀφοῦ κατὰ τό σχῆμα εὐρέθηκε ὡς ἄνθρωπος, ἐταπεινώσε τόν ἑαυτόν του γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Διὰ τοῦτο καί ὁ Θεός τόν ὑπερύψωσε καί τοῦ ἐχάρισε ὄνομα τό ἀνώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ὄνομα, ὥστε, εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, νά κάμψῃ κάθε γόνυ τῶν ἐπουρανίων καί τῶν ἐπιγείων καί τῶν καταχθονίων, καί κάθε γλῶσσα νά ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Κύριος εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς.

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ*).

Ὁ Χριστός ἔγινε μοναδικὸς στὸν κόσμον ὡς ἄνθρωπος, καθὼς ἦταν καί μοναδικὸς ὡς Θεός. Γι' αὐτό ὁ Πατήρ ὕψωσε αὐτόν, τόν ἀνέβασε πολὺ ψηλὰ, τόν «ὑπερύψωσε» ἵνα ὁ ἀπ. Παῦλος (Φιλ. 2,9). Πόσο ψηλὰ; Πάνω ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καί τὸν θάνατο, πάνω ἀπὸ τὸν Ἔδον καί τὴ φθορά, πάνω ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ματαιότητος, πάνω ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ. Τὸν ἔβαλε στὰ δεξιά του. Ἐκεῖ πού τοῦ ἀνῆκε ὡς Υἱοῦ Θεοῦ κατὰ τὴ φύση του καί ἐκεῖ πού τοῦ ἄξιζε ὡς ἀνθρώπου πού νίκησε τὸν διάβολο, τὴν ἁμαρτία καί τὸν θάνατο. Καί χάρισε στὴν ἀνθρωπότητα τὸν ἁγιασμό, τὴν αἰωνιότητα καί τὴν εἰρήνην μέ τὸν Θεό.

Τό δικό μας φρόνημα

Ποιὸ ἄραγε εἶναι τό φρόνημα πού μᾶς καταξιώνει ὡς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ; Τό σαρκικὸ φρόνημα; Αὐτό ὁδηγεῖ σὴ σήψη. Τό φρόνημα τῆς ματαιότητος; Τό χρῆμα; Ἡ ἐπιστήμη, ὅτι θά κάνουμε τὸν κόσμον ὠραιότερο; Ὅλα αὐτὰ ἢ ἀνθρώπινη ἐμπειρία τὰ προβάλλει σάν αὐταπάτη. Ὁ προσωπικὸς μας ἐγωισμός; Αὐτὸς δέν μᾶς ἀφήνει νά δοῦμε οὔτε σπιθαμὴν πιὸ μπροστά. Πόσα καί πόσα ὀνόματα δέν χρῆσιμοποιοῦμε σήμερα γιὰ νά καλύψουμε τίς ἀποτυχίες μας. Μεσαίωνας, διαφωτισμός, ἠλεκτρονικὴ ἐποχὴ, πολυμέσα κ.λπ. Μήπως, ἀκόμη, ἢ οἰκολογικὴ μας εὐαισθησία θά φέρει τὴν ἀλλοίωσιν; Μάταια, ἀφοῦ ἡ γῆ χάνει σταδιακὰ καί τὸν φυσικὸ τῆς πλοῦτο.

Ἄγαπῆτοί ἀδελφοί, ξεκάσαμε ἓνα ὄνομα, «τό ὑπὲρ πάν ὄνομα», καθὼς λέει ὁ Ἀπόστολος (Φιλ. 2,9), πού ὑποδηλώνει τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ ἀναμφίβοла βρίσκεται ὅλη ἡ δύναμη τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

23 Αύγουστου 2009: ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΟΡΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
Λούπου μάρτ., Ειρηνναίου επσκοπού Λουγδούνων († 202).
Ήχος: β΄ – Εωθινόν: ΙΑ΄ – Απόστολος: Φιλπ. β΄ 5-11 – Εύαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Αύγουστου, ΙΒ΄ Ματθαίου.
Απόστολος: Α΄ Κορ. ιε΄ 1-11 – Εύαγγέλιον: Ματθ. ιθ΄ 16-26.

Ύπό τίς προφητείες του Άγιου Κοσμά:

«ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΠΤΩΧΟΙ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ»

Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός (1714-1779) προφήτευσε τήν καταστροφή του περιβάλλοντος, πού άποτελεΐ ένα άπό τά πιό πιεστικά και έπειγοντα προβλήματα πού άντιμετωπίζει σήμερα ή άνθρωπότητα. Ή προφητεία αυτή βρΐσκει καταπληκτική έκπλήρωση τά τελευταία χρόνια, καττά τά όποια άνθρωποι για διάφορες

σκοπιμότητες καΐνε άνελέητα τά δάση και καταστρέφουν τήν πλούσια βλάστηση της χώρας μας. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Άγιος Κοσμάς στο τέλος των Διδαχών του συνιστούσε συχνά τήν καλλιέργεια της γης και κυρίως τή δενδροκαλλιέργεια. Σε πολλά χωριά φύτευε ο ίδιος πλατάνους στους περιβόλους των εκκλησιών.

Ύπό τό βιβλίο του Μιχάλη Τρίτου, **ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ**, ό φωτιστής του γένους – Ή προφήτης, εκδόσεων Άποστολικής Διακονίας.

Παρακολουθήστε στο Πρόγραμμα του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Έκκλησίας της Ελλάδος τήν εκπομπή «Ύπό τό χώρο του έπιστητού». Προσέγγιση στη γνώση της ύλικής κτίσεως και όχι μόνο, με θέματα διαχρονικά, χωρίς άδιαφορία για τήν επικαιρότητα. Επιμελούνται και παρουσιάζουν μέλη της Ένώσεως Έπιστημόνων Άθηνών.
Κάθε Πέμπτη στίς 16:00.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθοδόξου πίστεως και ζωής της Άποστολικής Διακονίας της Έκκλησίας της Ελλάδος». Ίασίου 1, 115 21 Άθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Ήπίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ύπό των ιερών ναών διανέμεται δωρεάν. Έκ του Τυπογραφείου της Άποστολικής Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ όλο τον κόσμο Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οί «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» των φοιτητών του Θεολογικού Οικοτροφείου της Άποστολικής Διακονίας στο Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm